

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 20	Utkommer hver måned	Mai 1932	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	3. årg.
--------	---------------------	----------	--	---------

Verdens takk.

De slog Ham på munnen i domhusets sale,
— det var takk for all den livsalige tale,
det var takk for ordet av liv og ånd,
som sprenget hvert syndens og dødens bånd.
De bandt Ham om pannen de tornede ranker,
— det var takk for frelsens og fredens tanker.
De naglet Hans hender til korstreets fjel,
— det var takk for skjenk til hver fattig sjel.
De spikret Hans føtter til korstreets planke,
— nu kunde de hvile fra hjemløst å vanke!
det var takk for de undte sig aldri ro,
før lammet var ristet av ulvens klo.
De stakk Ham i hjertet så bloddråper runde,
— det var takk for den kjærlighet uten bunde,
som bredte sin vinge, favnende blød,
til skjul for dem som voldte Hans død.

Ingeborg Maria Sick.

Nåde over nåde.

Han gjør ikke med oss etter våre synder og gjengjelder oss ikke etter våre misgjerninger. Salme 103, 10.

Jeg som skriver dette, er høit oppe i syttiårene. Jeg ser tilbake på et langt liv — med tusentalls overtredelser og ennu flere forsømmelser. Og jeg vet, at jeg med mitt overfladiske og sløve blick kun får øie på litet. Jeg vet at for Guds allvitende øie ligger hele mitt livsløp fra mine spedde år og til idag klart avdekket i all sin skrøpeligheit.

Men et tilbakeblikk på de mange år forteller mig også noget annet. Det er dette, at jeg har erfaret og oplevet sannheten av foranstående Guds ord. Herren har ikke gjort med mig etter mine synder, og ikke gjengjeldt mig etter mine misgjerninger. Herren har tverimot vært barmhjertig og

nådig, langmodig og rik på miskunnhet. Hele livet har vært en kjede av nådesbevisninger. Ja, alt har vært nåde. Jeg har ikke alltid i øieblikket forstått de underlige førelser. Senere har det ofte gått op for mig. Jeg er ringere enn all den miskunnhet og all den trofasthet som Han har vist mot sin tjener.

Som det første og største må jeg nevne Guds syndstilgivende nåde. I denne kristne menighet har Han gitt mig (som alle troende) daglig en full syndernes forlatelse og dermed den salige forvissning om barnerett og barnekår. Og dermed har jeg da også fått lyst og lengsel å leve som et Guds barn, så skrøpelig jeg må innrømme at dette kristenliv har vært, — og jeg har eiet det evige livs tindrende håp.

Så må jeg også vitne, at Han ikke er blitt trett av å overøse mig med miskunn og velgjerninger av forskjellig art. De er flere enn at jeg kan telle dem. Hans barmhjertighet har vært ny hver morgen. Og nu går jeg, gammel som jeg er, og venter på Herren, at Han etter sin forjettelse skal komme og hente mig til sig, for at jeg skal være der hvor Han er. Uverdlig er jeg til det; det er nåde, nåde, alt sammen.

«Jeg er så ganske ringe,
så arm i sjel og sinn;
jeg kan dig intet bringe
til gave, Herre min.
Jeg eier kun et hjerte,
hvis hele håp er du.
Det brast i savn og smerte
kom du mig ei ihu.» Amen.

Fra «Bud og Hilsen».

Om barnedåpen.

II.

3. Dåpen er etter Bibelens ord inngangen til Guds rike. Den er løsrivelsen fra verden og innpodningen i Kristus, det sanne vintre. Den er innlemmelsen i den himmelske kirke. Men når dåpen har denne betydning er det klart, at et menneske må døpes så tidlig som mulig. Gud har åpnet himmelens porter for oss og innbudt oss å komme inn. Uten egenverdighet får vi lov å komme inn, fordi Han i sin nåde har villet det slik. Hvorfor skal vi da lukke barnene ute? Skal vi la dem være utenfor den åpne dør som Gud har satt? Skal de leve en stor del av sitt liv utenfor Guds rike?

I fortellingen om Jesus og de små barn berettes det, hvordan disiplene i sin uforstand vilde hindre barnene fra å komme til Jesus. «Men da Jesus så det blev Han vred og sa til dem: La de små barn komme til mig, hindre dem ikke! Ti Guds rike hører sådanne til». Når Jesus i vrede roper ut sin advarsel mot å hindre barnene fra å komme til Ham, er det som om Han har forutsett, at der vilde komme en tid, da mennesker i uforstand vilde komme til å prøve å lukke barnene ute. Disse Jesu ord bør være et alvorlig varsko for oss om å sørge for at barnene ved dåpen blir bragt til Kristus og ved kristelig opdragelse og opplæring blir bragt til å forbli fast hos Ham.

4. Denne fortelling er lærerik også ellers. De som forkaster barnedåpen hevder at det er nødvendig for å få del i Guds nåde, at man kommer frivillig og ut fra en personlig overbevisning begjærer denne nåde. Gjør man ikke det, får man intet; derfor får barnene intet i dåpen, hevder disse.

En slik opfatning er i rak motstrid med Guds ord. De små barn, som var så små at de blev båret til Jesus, kunde ikke treffe nogen avgjørelse. De forstod intet av det som foregikk. Det var foreldrene som gjorde optaket og bar dem til Herren. Og hvad gjør Jesus? Han sier ikke at barnene må vente til de er blitt så store, at de kan omvende sig selv og selv treffe valget, og at de da først kan få velsignelsen. Nei, Han tar Dem uten videre i favn

og velsigner dem. Visste ikke Jesus hvad Han gjorde. Eller er det nogen som tenker sig at Hans velsignelse av barnene var uten virkning? Og dog forstod barnene ingenting av det hele og hadde ikke selv begjæret velsignelsen. Men så underfull er Guds nåde, at den ikke krever at vi skal forstå, bare at vi skal ta imot.

Men her er ikke tale om dåp, vil enkelte innvende, men bare om velsignelse. Sant nok. Men allikevel viser fortellingen det som i denne forbindelse er hovedsaken, nemlig at også de små barn som ennu intet forstår, kan få del i Jesu velsignelse. Den viser, at da våre foreldre førte oss til Jesus i den hellige dåp, fikk vi del i Hans velsignelse uten at vi selv visste det.

(Forts.).

Efter dosent Asting.

Et besøk hos Claus Frimann.

I sin avhandling om Claus Frimann skriver dikteren Welhaven bl. a.:

Det må her være mig tillatt å meddele det billede av Claus Frimanns personlighet og nærmeste naturomgivelser som jeg selv har hatt leilighet til å opfatte. Under min skolegang kom jeg i sommeren 1821 på en feriereise til å holde rastdag i Daviken. (Welhaven var da 14 år gammel). Vi hadde om natten vært i fare under Hornelen og mellom øene ved innseilingen til Nordfjord; folkene var utmattet efter det anstrengende arbeide og nu var Davikens skjønne bukt med den løvrike dal blandt de mørke fjelle vår nærmeste havn. Ennu innen båten var forløst ved bryggen, hadde den gamle Frimann bemerket de fremmede og stod snart hilsende ved stranden. Det var en liten mann med et buttfornet, rød musset ansikt, hvori øinene var ualmindelig klare og smukke. Uaktet han haltet litt, var hans bevegelser lette og livlige. Båtsfolkene talte med stor ærbødighet om den gamle på stranden; men de kalte ham allikevel for «sildepresten» fordi hans garn og øvrige fiske-redskaper var de beste i det hele provsti. I Frimanns prestegård hadde alt preg av velstand og velvære. Den gamle var enkemann, men hadde sin sønn og svigerdatter hos sig. Hans livlighet og åndsfriskhet

overgikk langt hvad man av hans alder kunde vente. Han viste mig sitt bibliotek, der blandt annet inneholdt en samling av de folkekrøniker, hvis utbredelse blandt almuen han visstnok selv trodde sig forpliktet til å motarbeide; jeg fikk også se de tegninger av planter og quodlibet-saker som han ennu med sine gamle øine hadde en glede av å utføre. Men den lengste tid tilbragte jeg med ham i en aspelund ved prestegården, hvor han hadde sitt yndlingssete. Vi blev de beste venner og han sendte mig siden et par brev. I min erindring ser jeg ham helst vandre på de smukke skrenter, der omgav hans bolig, og hvor en lys og munter vekst av frodige løvtrær og blomstrende busker skygget hans vei.

Våre døde.

12. mars: Isak Pedersson Runshaug, g. gbr., f. 1871.
 14. mars: Synneve Paulsdtr. Elde, enkje f. 1846 i Svoren.
 15. mars: Ivar Martinesson Dombestein, ug. gardsarbeidar, f. 1910.
 19. mars: Matias Hansson Reksnes, e., f. 1839 i Årdal.
 20. mars: Eldbjørg Martinesdtr. Dombestein, hmv. gbr.-dtr., f. 1917.
 3. april: Martinus Ellingsson Midthjell, ug. gardsarbeidar, f. 1900.
 10. april: Arne Olsson Daviknes, ug. gbr., f. 1844.

So vak då! For de veit ikkje kva dag Herren dykkar kjem. Mat. 24, 42.

Me møtest att.

Takk, takk for kvar ei jordlivs stund
me fekk ilag.

No kvilar du i siste blund,
slutt er din dag.
Men natt ei tyngjer yver deg,
di sjæl eig ljøs no, æveleg,
med Gud ilag.

Og snart me møtast vil igjen
i ljøsheims slott.
Der skiljest aldri ven frå ven.
Der allheims drott
me lova skal i englekor,
høgt yver jord,
og fri all synd og sott.

J. B.

Notisar.

Hugs på, at barnefødsel skal meldast til soknepresten innan 1 måned etter fødselen. Det er enno sume som forsømer dette. Dødsfall må meldast til lensmannen straks; det er ulovleg å opna grav før det er gjort.

Arsmøte for Nordfjord Indremisjon skal vera i Davik 18. og 19. juni, ikkje som fyrst påtenkt 12. juni. Venteleg kjem professor Hallesby til å vera tilstades.

Ofringar: I Davik 27. mars til Ungdomshjelpa kr. 84.51. — I Totland 28. mars til indremisjonen 149 kr. — I Rugsund 3. april til Ungdomshjelpa kr. 52.69.

Altaret i gravkapellet i Kjølsdal er no heilt ferdigt og betalt. Rekneskap med vedlegg er hjå lærar Føleide, og alle som ynskjer det kan der få sjå det igjenom. Der var eit overskot på kr. 1.44 som ved soknepresten er gjeve til heidningmisjonen.

Til sanitetsforeininga er kome inn: Medlemspengar: Husevåg 16 kr., Torheim 11, Rugsund 11, Haus 29, Leirgulen 14, Bortne 10. Lodd og merke: Husevåg 12, Davik 12, Haus 7. Tilskot til helsesysterløn 300.

Rekneskap for Davik sanitetsforeining 1931:
Inn: Eige: I banken kr. 4263.80; i kassa 115.86; utestående krav 478.00; tilsaman 4857.66. Medlemspengar 523.50. Dagpengar for sjukerøkt 501. Basarar 829.52. Offer 217.42. Heradstilskot 200. Maiblomar 145.80. Lodd 130. Jolemerke 48. Sjukemateriell 68.81. Renter 147.87. Gåvor, innsamlingar m. m. 113.57. Andre innkomer 43.30. Tilsaman 7826.45. —

Ut: Løn og pensjonsinnskot til systrene 2327.50. Husleige 225. Trygdekassa 91. Årspengar til nasjonalf. og N. K. S. 50. Sjukekorgar 119. Sjukemateriell 94.35. Gåve til utlodning 10. Porto og telefon 46.20. Avgift for jolemerke, lodd og maiblomar 53.20. Doktorgranskning av skuleborn 125. Divan 35. Andre utloger 97. Avskrive på utestående krav 50. — Eige 31. desbr. 1931: I banken 3988,77; i kassa 86,43; utestående 428; tils. 4503.20.

Revisor er lærar R. Førde.

Til orgel i Davik kyrkje er kome inn: Frå Rasmus P. Daviknes 10 kr. (tidlegare gjeve 40 kr.).

Til heidningmisjonen kom inn ved basaren til Maurstad og Rimstad kvinneforeining 2. febr. kr. 162,48. Dertil bøssepengar 193. Tils. kr. 355,48.

For 100 år sidan. Av sokneprest Magelssens dagsregister 1832: «Mandagen 9. April læst med Ungdommen af Rugsunds nordre District. Denne Dag var Ungdommen udenfor den sædvanlige Orden tilsagt, fordi jeg fandt den til min store Ms-fornøielse saare slet forberedt sidstleden Torsdag.» Ved gudstenesta i Aalfot palmesundag var der 98 altargjestar. — Ektevigde: 16. april 1832 Enke-

mand Ole Erichsen Hesseviig, Gaardmand, 57 Aar (son til Erich Iversen) og Pige Christie Noesdr. Oremsbakke, 40 Aar. 16. April Enkemand Anders Andersen Gangøen, 46 Aar (son til Anders Hansson) og Pige Dorthé Olsdr. Berleødegaard, 47 Aar (dotter til Ole Olsen). — Døde: 2. april John Rasmussen Elde, Tienestdreng, 23 Aar, omkom på en Reise til Bergen i Sjøen. 3. april Peder Anthonsen ytre Isene, 14 Dage. 14. april Mons Bentsen Krabbestie, 75 Aar, Lægdslern.

«Kirkebladet» til Amerika. Det er sume som har teke til å senda bladet til frendar i Amerika. Ein kan vera viss på, at dei der burte set pris på soleis å høyra nytt frå heimbygda.

Ektevigde: 9. april i Rugsund, Malvin Nilsson Nyborg og Svanhild Antonsdr. Nyborg (fødd: Berle).

Gudstenester og sundagspreiker:

Kristi himmelferdsdag, 5. mai: Totland og Berle.
6. sund. etter påske, 8. mai: Davik og Isane.
1. pinsedag, 15. mai: Davik og Aalfot.
2. pinsedag, 16. mai: Rugsund og Totland.
17. mai: Aalfot og Kjølisdal.
Treeinings sundag, 22. mai: Totland og Hennøy.
1. sund. etter treein., 29. mai: Davik og Almanning.
2. sund. etter treein., 5. juni: Rugsund og Berle.
Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

Kvittering for kontingent. Aalfot: Kyrkjesongar Bruland, Peder Sigdestad 3 kr. — Isane: Ole A. Isene 4. — Davik: L. Herrevoll 2, Arne Daviknes, P. Hausle 3. — Rugsund: Johan Olsbø 2, Karl Haugland, Alb. Bakke, Endre Kolset 3, J. Fløtre 5. — Hennøy: R. Vingelsen 2. — Hamnen: Paul Haukedal 2. — Nordstrand: E. Bergesen 2, Lærer Brunsvik 3. — Rimstad: Jon Runshaug 2.50, Rasmus Ødegård 2. — Maurstad: Rasmus Reksnes 2. — Levdal: Elling Midthjell 6, Hans J. Lefdal 3. Haus: Lars Etterdal 2. — Kjølisdal: Lærer Føleide 5. — Reksnes: Martinus H. Aardal 2. — Utanbygds: Fru Helene Ervik, Balangen 3, fru Helene Skarstein, Sandane 3, Mrs. Hanna Arntzen, Brooklyn, U. S. A. 3.

Hjarteleg takk til alle.

En bekjennelse.

I Odd Arnesens bok «Roald Amundsen som han var» fortelles fra Amundsen's soldatertid:

Roald Amundsen gjorde sig bemerket på moen også, ikke bare ved sin særegne skarpe profil, men mest ved sin handlemåte ved forskjellige leiligheter. En av hans venner fra den tid forteller en liten episode som er karakteristisk for vår polarforsker. Det var på Gardermoens sandede sletter Roald og hans kamerater ekserserte. En søndags-

morgen stod 3. kompani av Kristiania bataljon som Roald tilhørte opstillet i åpen firkant utenfor «Nilsebrakka». Guttene hadde sunget det vanlige salmevers, kommandersersjanten hadde lest «Fadervår», kompanichefen hadde ropt ut sitt: «Gud bevare Kongen og fedrelandet!» og alle guttene hadde istemt et kraftig «Ja!» i den solblanke fine sommermorgen. Så sa kapteinen: «Det er gudstjeneste i lokalet idag. Hvis det er nogen som ønsker å gå dit, så får han tre frem.» Musestille i geleddene — ingen rørte sig. Det var noget av en bekjennelse i det å tre frem, og det var ikke så greit. Roalds venn som forteller episoden stod i annet geledd og tenkte med sig selv: «Du burde gå frem, — vær nå ingen reddhare.» Men før han var nådd så langt som til handling, kom rodekameraten ham i forkjøpet. En høi staut kar med en kraftig ørnese trådte rask og spenstig frem og stod alene foran fronten med alles øine rettet på sig.

Det var matr. nr. 1242 av Kristiania bataljon, Roald Amundsen.

Nå, det varte ikke lenge før vennen stod ved hans side, isen var brutt og de andre kom efter. Tilslutt blev det en hel tropp som marsjerte avsted til gudstjenesten med Roald Amundsen i spissen.

Aldri hørte vennen — sier han — Roald banne eller ta Guds navn forfengelig. Han holdt alltid sin munn ren for nogen slags rått snakk.

Svend Foyn.

Om Svend Foyn fortelles følgende: En høst Svend Foyn kom hjem fra Ishavet stod matrosene på dekket. Foyn vilde egenhendig gi hver av dem en blank sølvdaler som ekstraskilling. Men som han da i rekken kom til etpar om hvem han visste at de var drikkfeldige, gav han dem ikke noget, men tok istedet sølvdaleren og kastet den i sjøen like for nesen på dem. «Enten jeg kaster den i sjøen eller jeg gir dig den, som drikker den op, kommer ut på ett,» sa han og gikk til nestemann. — Det var en avholdstale som de husket.